

Серію «Пригодам час» засновано 2022 року

**TOM EASTON
HOTEL OF THE GODS:
VIKINGS ON VACATION**

Text © Hodder & Stoughton Limited 2023

Cover and inside illustrations by Stephen Brown
and Advocate Art Ltd

© Hodder & Stoughton Limited 2023

Extra illustrations © Shutterstock

The moral rights of the author and illustrator
have been asserted. All characters and events in this publication,
other than those clearly in the public domain, are fictitious
and any resemblance to real persons, living or dead,
is purely coincidental.

All rights reserved.

Переклала з англійської *Стефанія Синюгіна*
Ілюстрації *Стівена Брауна*

ISBN 978-617-8639-89-1

ISBN 978-617-8248-09-3 (серія)

ISBN 978-1-40836-556-4 (англ.)

© Синюгіна С. А., пер. з англ., 2026

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2026

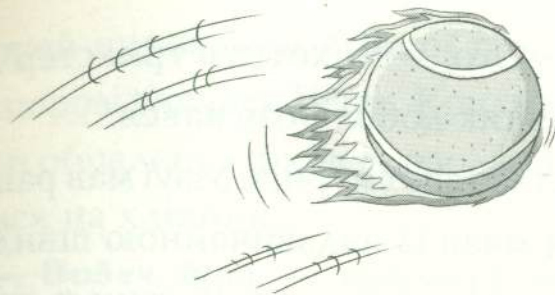

«**Це НЕЙМОВІРНО!** — подумав Атлас, лежачи в шезлонгу й милуючись мальовничою територією “Готелю богів”. — Я справді живу в цьому грандіозному готелі, серед сповнених тваринами, квітами й магією садів неземної краси».

Аж раптом до шезлонгів, на яких розлігся Атлас зі своїм другом, підбіг песик і поклав між ними обслинений тенісний м'яч.

«Це **ДИВОВИЖНО!** — промайнуло в голові Атласа, коли він кинув м'ячик через охайно підстрижений газон. Цербі помчав за ним, гавкаючи, як божевільний, а потім повернувся і знову поклав м'ячик на землю, усміхаючись до хлопчика. — У мене нарешті з'явився власний улюбленець!»

Повна окличка Цербі була Цербер, і до недавнього часу він жив у підвалі готелю разом з Аїдом, грецьким

богом мертвих. Важко було здогадатися, що насправді це — триголовий пекельний гончак.

Друг Атласа підійняв м'яч і напружив м'язисту татуйовану руку, готуючись до кидка.

«Це **ЧУДОВО!** — подумав Атлас. — Я відпочиваю зі своїм найкращим другом Мауї. Він, мабуть, найкрутіша й найвеселіша людина, що я коли-небудь зустрічав, і до всього ще й напівбог! Що може бути краще?»

Мауї запустив м'яч, і той зі свистом злетів високо в небо.

— Ого, — хихотнув трикстер¹. —
А м'ячик добре розігнався.

Атлас спохмурнів. Мауї мав рацію: м'яч мчав із надзвичайною швидкістю, дедалі вище злітаючи в небо. Він так розігнався, що загорівся, і за ним потягнувся слід чорного диму. Досягнувши найвищої точки, м'яч на мить зупинився та рвонув униз із надзвуковою швидкістю. Він майнув над басейном, шугонув через подвір'я й понісся просто до стаєнь.

Атлас здригнувся й зіщулився, очікуючи катастрофи. І не дарма: м'яч пробив дах стаєнь і розірвався з оглушливим **БАБАХ**, а з вікон та

¹ Трикстер — поширений тип персонажів у міфологіях різних народів. Він порушує загальноприйняті норми й легко виходить за моральні межі. Завдяки цьому трикстер сприяє відновленню порядку чи встановленню нових правил (тут і далі — прим. кор., якщо не зазначено іншого).

дверей вирвалися стовпи полум'я. На порозі з'явився Пегас. Крила коня були обпалені, і він невдоволено дивився на хлопців.

— **Вибач, бро!** — крикнув йому Мауї.

Атлас похитав головою. Дружити з полінезійським героєм було весело, але часом підступна вдача Мауї ставала справжнім випробуванням. Доводилося досить часто гасити пожежі ковдрами, слізно перепрошувати, а також не обходилося без опалених брів — і крил.

Атлас жив у «Готелі богів» уже кілька місяців. Вони із сестрою Арі (скорочено від Аріадна) втекли від нудної буденності в сірому й брудному «Мідгемі», коли їхні батьки влаштувалися тут на роботу: мама — менеджеркою, а тато — шеф-

кухарем. Нове життя здавалося надто прекрасним, щоб бути правдою. І, щиро кажучи, не завжди все йшло гладенько — особливо після того, як Атлас випадково відчинив ворота пекла й на волю вислизнули трое жахливих створінь. Повернути їх назад хлопцю вдалося тільки завдяки великій удачі й кільком синцям. Щоправда, повернув він лише двох, бо Цербі, зрештою, став його улюбленцем.

— Може, глянемо, що зі стайнями? — захвилювався Атлас.

— Та ну, зараз надто спекотно, — відказав Мауї, потягуючись на лежку. Довгі чорні дреди героя розсипалися довкола голови.

— А що, як будівля згорить дощенту? — запитав Атлас, нервово гризучи ніготь на великому пальці.

— Відбудуємо, — байдуже знизав плечима Мауї. — Тільки цього разу подалі від готелю. Пегасові кізяки жахливо смердять.

Несподівано долинули голоси Арі й Венери. Збившись із думки, Атлас обернувся й побачив, як вони наближаються до басейну в купальниках. Венера закрутила довге руде волосся, заплетене в косу, довкола голови.

— Ніколи б не подумав, що вони полізуть у басейн, — мовив Мауї. — Особливо враховуючи, що там водиться.

— А вони не купатися йдуть, — відповів Атлас. Він добре знав Арі, та й з Венерою вже встиг познайомитися поближче.

Вони були схожі в багатьох речах: одна — **ГРІЗНА** й **МОГУТНЯ** дів-